

Størrelsen af sygekassernes *reservefonds* vil fremtidig ikke være lovbunden, men vil blive fastsat af direktoratet for sygekassevæsenet efter et skøn.

Bestemmelserne om indholdet af *arbejdsgivernes oplysningspligt* og om sanktionerne i tilfælde af manglende opfyldelse er blevet skærpet.

Endelig er der givet adgang til, at *personer med bopæl i Grønland* under midlertidigt ophold hernede kan modtage sygehjælp fra de anerkendte sygekasser.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at udgifterne til dagpenge efter lovens afsnit II for tiden efter 1. oktober 1967 forventes at komme op på ca. 232 mill. kr. årlig, hvoraf staten skal betale ca. 52 mill. kr. I finansåret 1967-68 vil udgiftsstigningen være ca. 45 mill. kr. Heraf anslås ca. 31 mill. kr. at ville blive dækket af de fra arbejdere og arbejdsgivere indgåede bidrag, således at statens merudgift anslås til ca. 14 mill. kr. i finansåret 1967-68 og i de følgende finansår til godt 23 mill. kr. Til de frivillige dagpenge ydes i medfør af sygeforsikringslovens § 37 et statstilskud på $\frac{1}{4}$ af sygekassernes udgifter til disse ydelser. Statens udgift hertil har hidtil udgjort knap 2 mill. kr. årlig, og merudgiften for statskassen skønnes at blive ca. 3 mill. kr. årlig.

Ved lovforslagets *fremsettelse* udtalte socialministeren bl. a. følgende:

„Jeg er ganske klar over, at det her fremsatte forslag ikke indeholder de forbedringer af dagpengeordningen, som må være endemålet. Det er et almindeligt ønske — som regeringen fuldt ud deler — at dagpengene skal andrage en procentdel af det aktuelle indtægts-
tab, der skyldes sygdommen, og at vi således kommer bort fra de faste beløb, som i øjeblikket findes i loven. Vi må altså stille imod en ordning, der svarer til det mål, vi har sat os med hensyn til arbejdsløshedsforsikringens dagpengeordning, hvor vi skal nå frem til, at understøttelsen andrager en procentdel af gennemsnitslønnen i faget.

En sådan ordning forudsætter imidlertid, at bidragenes størrelse afpasses efter dagpengenes størrelse og forudsætter i det hele taget meget store principielle ændringer i den gældende dagpengeordning.

Disse spørgsmål overvejes i socialreformkommissionen, og det er min hensigt at bede kommissionen fremskynde sit arbejde hermed, således at regeringen snarest muligt kan fremsætte forslag til gennemførelse af disse videregående forbedringer.

I kommissionens overvejelser vil også indgå spørgsmålet om nedsættelse eller bortfald af karenstiden. Jeg har derfor heller ikke fundet tiden inde til at foreslå radikale ændringer på dette meget vigtige punkt.“